

சைவம் – அசைவம்

[சுத்த உணவு – அசுத்த உணவு]

பிரக்ஞன்

நூல் விளக்கம்

நூலின் பெயர்	:	சைவம் – அசைவம்
தொகுப்பு	:	ப்ரக்ஞன் [prajnan]
மொழி	:	தமிழ்
வகை	:	தன்னாட்டம்
முதல் பதிப்பு	:	2024
பக்கங்கள்	:	22
தாள்	:	A5 (5.83" X 8.27")
எழுத்து அளவு	:	12 புள்ளிகள்
கணிணி அச்சு	:	ஓம் கிராபிக்ஸ்
வெளியீடு	:	பராபரம்
விலை	:	அக விழிப்பு

சைவம் - அசைவம்

(சுத்த உணவு - அசுத்த உணவு)

(உணவுச் சங்கிலி)

புரக்ஞன்

சைவம் - அசைவம்

(சுத்த உணவு - அசுத்த உணவு)

பொதுவாக, நான் என்று கூறியவுடன், பெரும்பாலும், நமக்கு இந்த உடல் மீதுதான் “நான்” என்ற எண்ணம் இருக்கும். நம்மிடம் உள்ள அறியாமையின் காரணமாக, ஒருசில நேரங்களில் மட்டுமே, இந்த உடலைக் கடந்து, **மனம், அறிவு, ஆத்மா** என்று கூறுவோம்.

ஆக, நாம் நம் உடலைத்தான் ‘நான்’ என்கிறோம்.

அத்தகைய மனமும், உடலும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பு உடையது. மனம் கண்களுக்குத் தெரியாத சூக்ஷ்மம். அதன் ஸ்தூல வெளிப்பாடுதான் உடல் என்பதை அறிய வேண்டும்.

அது எவ்வாறெனில், கண்களுக்குத் தெரியாத மனம் ஒன்றை விரும்பி, அதை அடைய ஆசைப்படும். ஆனால், அதன் ஆசைகளாகிய பல்வேறு எண்ணங்களை, அந்த சூக்ஷ்ம மனதினால், நேரடியாக அனுபவிக்க முடியாததினால், அந்த எண்ணங்களை உடலைக்கொண்டு, செயல்களாக மாற்றிக்

கொண்டு, அந்த உடல்களில் உள்ள புலன்களின் வாயிலாக அனுபவித்து, இன்பமும், துன்பமும் அடைகின்றது

உடல் வளரவேண்டுமானால், அதற்கு உணவு மிகவும் அவசியம். அந்த உணவைப் பொருத்தே, இந்த உடலும், மனமும் ஆரோக்கியமாக இருக்க முடியும்.

மேலும், நாம் உண்ணும் உணவினாலேயே, நம்மிடம் உள்ள மூன்று குணங்களிலும் மாற்றங்கள் உண்டாகின்றது.

அதாவது, நாம் உண்ணும் உணவுகள்தான் நம்மையும், நம் மனோபாவத்தையும் வெளிக்கொண்டுவந்து காட்டுகின்றது.

பொதுவாக, நாம் எதை உண்ணுகின்றோமோ? அதைப் பொருத்துதான், நம் குணங்களின் வெளிப்பாடு காணப்படும். அவைகளைத்தான் நாம் சாத்வீகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று அழைக்கின்றோம்.

இந்த மூன்று குணபேதங்களாகிய மனோவிகாரங்கள் உண்ணும் உணவினாலேயே, ஒன்றுக்கொன்று, மேலோங்கி நம்மிடத்திலே காணப்படும்.

அதிக, மசாலாப் பொருட்கள், காரம், உப்பு மற்றும் மதுபானம், காப்பி, டீ, மாமிச உணவுகள் போன்றவைகள் ரஜோ குணத்தையும், தமோ குணத்தையும் அதிகமாக மேலோங்கச் செய்யும். இந்நிலையில், சத்துவகுணம் குன்றிக் காணப்படும்.

“உன் மதி எதுவோ? உன் கதி அதுவே!”

இதை, உயரிய ஞான நூலாகிய ‘அஷ்டாவக்ரகீதை’ சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

ஆகவே, உண்ணும் உணவைச் சார்ந்தே, மனமும், உடலும் உள்ளது என்பதினால், நாம் உண்ணும் உணவில் அதிக அக்கரைத் தேவை.

உணவு சுத்தம், உணவு அசுத்தம் என்பது, நம்முடைய நடைமுறையில், சைவம் – அசைவம் என்று இரண்டு பிரிவுகளாகக் காணப்படுகின்றன.

அதிகமாக, ரஜோகுணத்தையும், தமோகுணத்தையும் தூண்டக்கூடிய உணவு வகைகளான, போதை ஊட்டக் கூடிய மதுபானம், காப்பி, டீ மற்றும் மாமிச உணவுகளை, அவசியம் தவிர்க்க வேண்டும்.

எது உங்கள் மனதை தவறான வழியில் கொண்டு சொல்கிறதோ? அதைத் தவிருங்கள். இந்த உணவு உண்ணும் விசயத்தில் சிலருக்கு, சில சந்தேகங்கள் இருக்கின்றன.

அது என்னவெனில் சைவம் - அசைவம் என்பதில், சைவம் நல்லதா? அசைவம் நல்லதா? அப்படி சைவம்தான் நல்லது என்றால், அசைவம் எப்படிக் கெட்டது என்கின்றீர்கள் என்று கேட்கிறார்கள்.

ஏனெனில், நம்முடைய தமிழ் சித்தர்கள் எல்லாம், தாங்கள் எழுதிய அனேக வைத்திய சாஸ்திர நூல்களில், பல இடங்களில், பறவைகளையும், விலங்குகளையும் சமைத்து, மருந்தாக உட்கொள்ளலாம் என்று கூறுகின்றார்களே?

அப்படி, இருக்கும்போது, ஆன்மீகப் பாதையில் பயணித்த உயரிய சித்தர் பெருமக்களே, உண்ணும் உணவுகளில், பறவைகளையும், மிருகங்களையும்கூட, சாதாரண உணவாக உட்கொள்ளலாம் எனும்போது, ஆன்ம ஞானப்பாதையில், பயணிக்கும் ஆன்மீக சாதகர்களுக்கு அசைவ உணவு ஆகாது என்று எப்படிக் கூறமுடியும்? என்கின்றார்கள்.

மேலும், உண்ணும் உணவில் சைவம் - அசைவம் என்று, என்னதான் அவைகளைப் பிரித்து வைத்துக்

கொண்டாலும், பாவ, புண்ணியங்களின் அடிப்படையில் பார்க்கும்போது, அவைகள் எல்லாமே உயிர்கள்தானே?

தாவரங்களுக்கும் உயிர் இருக்கின்றதே?

அதுப்போல, புழு, பூச்சிகள், ஊர்வன, பறவைகள், மிருகங்கள் என எல்லாவற்றிற்கும் உயிர் உள்ளதே?

ஆக, நாம் மிருகங்களையும், பறவைகளையும் கொண்டு உண்பதை 'பாவம்' என்பதாகக் கருதிக் கொண்டு, அவைகளை அசைவம் என்று தவிர்த்து விட்டாலும், தாவரங்களுக்கும் உயிர் இருக்கும்போது, உணவுக்காக என்றால், அவைகளும் தானே அசைவம் ஆகும்.

காரணம், அவைகளும் கொல்லப்படுகின்றன. ஆகவே, அதுமட்டும் பாவம் இல்லையா? என்ற சந்தேகம் சிலருக்கு வருகின்றது.

ஆக, சைவம் என்று எதுவுமே கிடையாது. எல்லாமே உயிர்கள்தான் எனும்போது, இங்கு எல்லாமே அசைவம்தான் என்று வாதிகுகின்றனர்.

ஆம்! அவர்கள் கூறுவது, சரியாகத்தான் தோன்றுகிறது என்றாலும், அதன் பின்னால், மிகப்பெரிய உண்மை ஒளிந்துக் கொண்டுள்ளது.

அது என்ன?

இங்கு, இருப்பது எல்லாமே உயிருள்ள சீவர்கள்தான் என்பதினாலேயே, வள்ளல் பெருமானும் வாடிய பயிர்களைக் கண்டபோது, நான் வாடினேன் என்று கூறினார்.

ஆக, அனைத்துமே உயிருள்ளவைகள்தான்.

அதில் ஒன்றும் சந்தேகம் இல்லை.

பிறகு, எப்படி **ஜீவகாருண்யம்** உண்டாகும்?

இதைதான், **விழித்திரு!** என்கிறார்கள் ஞானிகள்.

ஆம்! எல்லாமே உயிருள்ள சீவர்கள்தான் எனும்போது, அவைகளின் அறிவுப்பரிணாமம் என்பது, **ஒரு அறிவு** தாவரங்களில் தொடங்கி, **ஆறு அறிவு** உள்ள மனிதர்கள் வரையிலும், அவைகளுக்கு கொடுக்கப்பட்ட, உடல்களில்

உள்ள புலன்களால் மட்டுமே, மாறுபாடுகள் காணப்படுகின்றது. அவைகள், உள்ளேயுள்ள உயிரில் எந்த மாற்றமும் இல்லை.

ஆக, தாவரங்களும் வளருகின்றன, அரும்பு, பூக்கள், காய், கனிகள் என்று தருகின்றன எனும்போது, இங்கு ஒரு உண்மையை நாம் அனைவரும் புரிந்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அது என்னவெனில், இங்கு **சைவம் - அசைவம்** என்பது பாவ, புண்ணியங்களின் அடிப்படையில் கொண்டு வரப் படவில்லை.

சுத்தமான உணவு, அசுத்தமான உணவு என்ற அடிப்படையில்தான் அவைகள், **சைவம் - அசைவம்** என்று கூறப்படுகின்றன.

பொதுவாக, நாம் உண்ணும், உணவினால்தான், இந்த மனமும், உடலும் வளர்கின்றன. ஆக, அத்தகைய உணவுகள் எத்தகைய தன்மையைக் கொண்டது என்பதைப் பொருத்தே, உண்பவர்களின் மனமும், உடலும் உருவாக்கப்படுகின்றன.

ஆகவே, உண்ணும் உணவின் மூலம் சீவர்களுக்கு மனமும், உடலும் அடையும் மாறுபாடுகளைப் பிரித்துக்

காட்டவே, இந்த சைவம் – அசைவம் என்பது நடைமுறையில் உள்ளது.

அதாவது, ஒன்றேயான தூய அறிவு, புத்தி சக்தியாகப் பிரகாசிப்பது என்பது, கண்களுக்குத் தெரியாத சூக்ஷ்ம மனம் படைத்துக்கொண்ட **ஸ்தூல உடல்கள்** வாயிலாகத்தான் எனலாம்.

கண்களுக்குத் தெரியாத மனம், கண்களுக்குத் தெரிகின்ற சீவர்களான தாவரங்கள் தொடங்கி, மனிதர்கள் வரையிலும், அவைகளிடமுள்ள புலன்களின் அடிப்படையில், ஒன்றுக்கொன்று, மாறுபட்டு பிரகாசிக்கிறது.

அந்த வகையிலே, அவைகளின் அறிவுப்பரிமாணம் என்பது, தாவரங்களுக்கு ஒரு அறிவு என்று தொடங்கிப் படிப்படியாக, புழு, பூச்சிகள், ஊர்வன, பறப்பன, மிருகங்கள், மற்றும் மனிதர்கள் என ஆறு அறிவு வரைக்கும், மனதின் மேம்பட்ட புத்தி சக்தியாக **பரிணாம வளர்ச்சி** அடைந்துள்ளது.

அந்த பரிணாமத்தின் அடிப்படையில், படைக்கப்பட்ட அனைத்து சீவராசிகளும், ஒன்றை ஒன்று உணவாக உட்கொண்டு உயிர்வாழ்கின்றன.

எப்படி?

அதிலே, தாவரங்களை, புழு, பூச்சிகள், உணவாக உட்கொள்கின்றன. அந்த புழு, பூச்சிகளை, ஊர்வன மற்றும் பறப்பன போன்றவைகள் உணவாக உட்கொள்கின்றன. அவைகளை பறவைகள், மிருகங்கள் உட்கொள்கின்றன.

ஆக, இவைகள் ஒன்றை ஒன்று மாற்றி, மாற்றி உணவாக உட்கொள்கின்றன.

தாவரங்கள் முதல் மிருகங்கள் வரை உள்ள உணவுச் சங்கிலியில், அவைகள் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்து, பறவைகளும், மிருகங்களும் எல்லாவற்றையுமே கலந்தும் உண்ணுகின்றன.

அதுப்போலவே, அறறிவு படைத்த மனிதன் என்பவன், இவைகள் எல்லாவற்றையும் விட, வலிமை வாய்ந்தவன் என்பதினால், அவனும் தாவரங்கள் முதல் மிருகங்கள் வரை அவைகள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தி, அனைத்தையும் உணவாக உட்கொள்கின்றான்.

ஆக, இது ஒரு உணவுச் சங்கிலி.

இந்த உணவுச் சங்கிலியை பிரித்தாலும், அழித்தாலும், அவைகள் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்து இருக்கும் நிலையில், ஒன்று அழிந்தாலும், மற்றொன்று உண்ண உணவின்றி இறந்துவிடும். அதாவது, அந்த உயிரினங்கள் அழிக்கப்பட்டு விடும்.

ஆகவே, உயிரினங்களின் உணவுச் சங்கிலியை என்றுமே உடைக்கக் கூடாது. உடைக்கவும் முடியாது. அது இயற்கையின் கொடை.

இருப்பினும், சில சுயநலம் கொண்ட மனிதர்கள் பல உயிரினங்களை அழித்து, அவைகளின் இனப்பெருக்கத்தை குறைக்கின்றார்கள். அது முற்றிலும் தவறானது. அவ்வாறு, இயற்கையை அழித்தால், மனிதனும் அழிவான்.

சரி! அவைகளின் இனப்பெருக்கத்தைக் குறைத்தால் என்னவாகும்?

ஒரு குறிப்பிட்ட உயிரினங்களின் இனப்பெருக்கத்தை மட்டுமே குறைத்தோமானால், மற்ற சில உயிரினங்களின் இனப்பெருக்கம் இன்னும் பல்கிப் பெருகிவிடும்.

உதாரணமாக, தற்போது நம்முடைய நடைமுறையில் மயில் எனும் பறவை இனம் பல்கிப்பெருகி வருவதைக் காண முடிகின்றது.

அதற்குக் காரணம் என்ன?

பொதுவாக, மயில் என்னும் பறவை இனத்தை தந்திரமாக ஒழிந்துக் கொண்டு, தாக்கி அழிக்கும் குள்ள நரிகள் எனும் மிருக இனம் குறைக்கப்பட்டுள்ளது.

அவைகளின், இனப்பெருக்கம் அதிகமாக அழிக்கப்பட்டு விட்டதால், இந்த நரிகள் உணவாக உட்கொள்ளும், மயில் போன்ற பறவை இனங்கள், இன்று பல்கிப்பெருகி விட்டன.

பொதுவாக, மயில் எனும் பறவையை, மிருகங்கள் அவ்வளவு எளிதாக வேட்டையாட முடியாது. மயிலைப் பொருத்தவரை, அவைகள் தங்கள் உயிருக்கு ஆபத்து எனத் தெரிந்தால், உடனடியாக அங்கிருந்துப் பறந்துவிடும்.

ஆனால், அதே மயில்களை மிகவும் தந்திரமாக, ஒழிந்திருந்து, வேட்டையாடி உண்ணும் ஒரு உயிரினம் இந்த குள்ள நரிகள் என்றால், அது மிகையாகாது.

அத்தகைய குள்ள நரிகள் அதிகமாக, நரிக்குறவர்களால் வேட்டையாடப்பட்டு அழிக்கப்பட்டு விட்டதால், மலைகளிலும், காடுகளிலும் மட்டுமே காணப்பட்ட மயில்கள், இன்று பல்கிப் பெருகி, நாம் வசிக்கும் ஊருக்குள்ளும், நகரங்களுக்குள்ளும் அதிகம் வருகின்றன.

ஆகவே, ஒவ்வொரு உயிரினமும், தன் உடலை வளர்க்க மற்றொரு உயிரினத்தின் உடலை உணவாக உட்கொள்கின்றன.

இது, ஒரு தொடர் உணவுச் சங்கிலி.

அதை அறுக்கக்கூடாது. அதை துண்டிக்கக் கூடாது.

சரி! அப்படி இருக்கும்போது, இந்த மனிதன் என்பவன் தாவரங்கள் முதல் மிருகங்கள் வரை எல்லாவற்றையும் உணவாக உண்டுவிட்டு போகட்டுமே? அதில் என்ன தவறு? என்று கேட்டால், படைக்கப்பட்ட சீவராசிகளிடையே, மனம் என்று வருகின்ற பொழுது, அது ஒரு அறிவு தொடங்கி, ஆறு அறிவுகள் வரை படிப்படியாகப் பயணித்து, மனிதனிடம் மட்டுமே, ஐம்புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்டு, ஆறாவது அறிவாக மேம்பட்டு, அதீத புத்தி சக்தியாக வெளிப்பட்டு பிரகாசிக்கின்றது.

இத்தகைய மனதின் அறிவுப்பரிமாணம் என்ற பரிணாம வளர்ச்சியானது, மேலும் முன்னேறி “ஏழாம் அறிவு” என்ற நுண்ணிய **உள்ளுணர்வு** சக்தியாக, இன்னும் உயரக்கூடிய நிலையில் உள்ளது.

அத்தகைய, ஏழாம் அறிவாகிய, மனதின் உயர் பரிணாம வளர்ச்சி என்பது எப்படி நடைப்பெறும் எனில், ஆறு அறிவு படைத்த மனிதன் தன்னுடைய பகுத்தறிவாகிய ஆறாம் அறிவைக் கொண்டு, நன்மை, தீமைகளைப் பகுத்தறிந்து, அதிலே, மற்ற எந்த சீவர்களுக்கும் கிடைக்காத “**கல்வி**” என்பதின் வாயிலாக, மற்ற உலகியல் கல்வியோடு சேர்ந்து, ‘**ஆன்மவியல்**’ கல்வியையும் கற்றுக் கொண்டு, அவன் உண்ணும் உணவிலும், ஒரு **ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு** கொண்டு வர வேண்டும்.

அது எப்படி?

இப்போது எல்லாமே உயிருள்ள சீவர்கள் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டோம். ஆனால், அவைகளின் அறிவுப் பரிணாம வளர்ச்சி என்பது, ஒரு அறிவு தொடங்கி, ஆறு அறிவு வரை வளர்ந்துள்ளது என்பதையும் ஏற்றுக்கொண்டோம்.

அத்தகைய ஒவ்வொரு சீவர்களின் அறிவுப் பரிணாம வளர்ச்சி என்பது, அவைகளுக்கு கொடுக்கப்பட்ட புலன்களின் அடிப்படையில் மட்டுமல்லாமல், அவைகளின் மனதையும் சார்ந்து அமைந்துள்ளது என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது.

இந்நிலையில், ஒரே ஒரு புலனாகிய தொடு உணர்வை மட்டும் கொண்ட தாவரங்களுக்கு, மற்ற, புலன்களாகிய கண்கள், காதுகள், மூக்கு, நாக்கு போன்று எதுவுமே இல்லை.

அத்துடன், தாவரங்களுக்கு மற்ற புலன்கள் ஏதுமில்லாத காரணத்தினால், அவைகளைப் பொருத்தவரை, மனம் என்பது பெரிதாக வளர்ச்சி அடையவே இல்லை.

ஆனால், மற்ற சீவர்களுக்கு கண்கள், காதுகள், மூக்கு என புலன்கள் கூடக்கூட, அதன் வாயிலாக அவைகள் பார்த்தல், கேட்டல், நுகர்தல் என்ற அறியும் தன்மையின் மூலம் மனம் மேம்படுகின்றது. அத்துடன், அவைகளின் புத்தியும் வேலை செய்கின்றது.

ஆக, மனதின் உயர்பரிமாண மேம்பட்ட புத்தி சக்தி, ஆறாம் அறிவாக, மனிதனிடம் பிரகாசிப்பதால், மனதின் உயர் அறிவுப்படைத்த சீவராசிகளிலேயே மனிதன் மட்டுமே நன்மை, தீமைகளைப் பகுத்தறியக்கூடியவனாக உள்ளான்.

அவன் தன்னுடைய சுத்த உணவாக, புலன்களற்ற, மனமுமற்ற இந்த தாவரங்களை மட்டுமே உணவாக உட்கொண்டான் என்றால், இவனது, உடலிலும், மனதிலும் மிகப்பெரிய முன்னேற்றம் நிகழ்ந்து, அவன் அந்த மனதின் இன்னுமொரு மேம்பட்ட புத்தி சக்தி நிலையான, உள்ளுணர்வு நிலையாகிய **ஏழாம் அறிவு** நிலைக்கு உயர முடியும்.

அதுவே, புலன்களுடன் கூடிய, ஆசா, பாசங்களால் கட்டுண்ட மனம் கொண்ட, மற்ற சீவர்களின் உடல்களை அசுத்த உணவாக, மனிதன் உட்கொண்டான் என்றால், அவைகளிடம் உள்ள ஐம்புலன்களின் அடிப்படையில், பறவைகளும், மிருகங்களும் **ஆசை, கோபம், பயம், பாசம், களவு** போன்ற குணங்களைக் கொண்டதினால், அவைகளும் மனிதன் போன்றே, தன்னுடைய வாரிசுகளின் மீது அதிக அக்கறைக் கொள்கின்றன.

அத்துடன், அவைகளும், தனக்குத் தேவையான உணவைப் பதுக்கி சேகரிக்கின்றன. மேலும், அந்த உணவுகளை மற்றவைகள் உண்டு விடக்கூடாது என்ற நோக்கத்தில், அந்த உணவை தக்கவைத்துக் கொள்வதற்காக மற்றவைகளுடன் சண்டையிடுகின்றன.

ஆக, அவைகளிடம், ரஜோ மற்றும் தமோ குணங்கள் கூடுதலாகக் காணப்படுகின்றன.

அத்தகைய, அந்த பறவைகளையும், மிருகங்களையும் கொன்று, அவைகளை உணவாக உட்கொள்ளும்போது, மனிதனது **மனமும், குணமும்** மாறுகின்றன.

அது எவ்வாறெனில், மனம் என்பது, கண்களுக்குத் தெரியாத **சூக்ஷ்மம்**. உடல் என்பது, கண்களுக்குத் தெரிகின்ற **ஸ்தூலம்** என்பதினால், மற்ற சீவராசிகளின் உடல்களை உணவுக்காகக் கொல்லும்போது, அவைகளின் மனம் பட்டத்தில், பயத்தில், கோபத்தில் துடிதுடிக்கும்.

அவைகள், தன் மரணத்தைக் கண்டும், தன் வாரிசுகளின் மரணத்தைக் கண்டும் கோபப்படும், பயப்படும், கவலைப்படும்.

அத்தகைய மனநிலையில் அவைகள் உயிரை விடும் போது, அவைகளின் உடலில் உள்ள சுரப்பிகளில் பல்வேறு மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன. அவைகளின் உடலில் உள்ள நிணநீர் சுரப்பிகள் வாயிலாக உண்டாகும் இராசயண நொதிகள், அவைகளின் இரத்தத்தில் கலக்கின்றன. இரத்தம் கெடும்போது, அதன் சதைகளாகிய மாமிசமும் கெடுகின்றன.

அதன்காரணமாக, அவைகளின் இறந்த உடலாகிய மாமிசம் நச்சுத்தன்மையை அடைகிறது.

மேலும், அதனுடைய ரஜோ மற்றும் தமோ குணங்கள் சூக்ஷ்மமான மனம் என்பதினால், அந்த கண்களுக்குப் புலப்படாத சூக்ஷ்ம மனதின் மறுவடிவம்தான் அதன் பௌதீக உடலாகிய ஸ்தூல உடல் என்பதினால், அந்த உடலை உணவாக மனிதன் உட்கொள்ளும்போது, அவனது மனதின் குணாதிசயங்களில் மாற்றம் உண்டாகின்றது.

மிருகங்களை உணவாக உட்கொள்ளும் மனிதனும், மிருகம் போலவே மாறிவிடுகின்றான். அவனிடத்திலும், ஆசை, கோபம், பயம், பாசம், ஏக்கம், களவு போன்றவைகள் வெளிப்படுகின்றன.

அதனால்தான், பறவைகளையும், மிருகங்களையும் உணவாக உட்கொள்ளும் மனிதர்கள், தங்களுடைய குணாதிசயங்களில், ரஜோ மற்றும் தமோ குணத்தில் அதிகமாக இருப்பார்கள்.

ஆகவே, ஜம்புலன்களைக் கொண்ட மிருகங்களையும், பறவைகளையும், மனிதன் உணவாக உட்கொள்ளும்போது,

அவைகளிடமுள்ள கெட்ட குணங்களை இவன்மீது ஏற்றி வைத்துக் கொள்கிறான்.

இதிலே, நன்மை, தீமைகளைப் பகுத்தறியும் மேம்பட்ட புத்தி சக்தியான, ஆறாம் அறிவை, சரியான ஆன்மவியல் கல்வி வாயிலாகக் கற்றுக் கொண்ட மனிதன் மட்டுமே, மனிதனில் புனிதன் ஆகிறான். அவன் அடுத்த அறிவின் உயர்பரிமாணம் எனும் ஏழாம் அறிவு நிலைக்கு உயர்வடைகின்றான்.

ஆக, ஒரு புலனை மட்டுமே கொண்ட தாவரங்களை மனிதன் உணவாக உட்கொள்ளும்போது, அவனுக்கு உண்ணும் உணவினால் குணபேதங்கள் உண்டாகாமல் தடுக்கப்படும். அத்துடன், அவன் ஆன்மவியல் கல்வி மூலம் அறியாமைகளை அகற்றுவதின் மூலமாக, அவனிடம் ஏற்கனவே ஏற்றி வைக்கப்பட்ட தவறான எண்ணங்களின் வெளிப்பாடான ரஜோ மற்றும் தமோ குணங்கள் குறைந்து, சாத்வீககுணம் மேலோங்குகின்றது.

அத்தகைய சாத்வீககுணம் மேலோங்கும்போது, அவன் அந்த தூய அறிவை அறியும் ஆர்வம் கொள்கின்றான். அவன் மட்டும்தான் இந்த ஆறாம் அறிவுப்பரிமாணத்தில் இருந்து உயர்ந்து, ஏழாம் அறிவுப் பரிமாணத்தில் நுழைகின்றான். அவனே யோகி, அவனே, ஞானி.

நாம் உண்ணும், உணவினால்தான், இந்த மனமும், உடலும் வளர்கின்றன. ஆக, அத்தகைய உண்ணும் உணவுகள் எத்தகைய தன்மையைக்கொண்டது என்பதைப் பொருத்தே, உண்பவர்களின் மனமும், உடலும் உருவாக்கப்படுகின்றன.

ஆகவே, உண்ணும் உணவின் மூலம் சீவர்களுக்கு மனமும், உடலும் அடையும் மாறுபாடுகளைப் பிரித்துக் காட்டவே, இந்த சைவம் – அசைவம் என்பது நடைமுறையில் உள்ளது.